

ЗАЩО СЕ НЕ ОЖЕНИЛО СЛЪНЦЕТО.

Додѣяло на Слънцето само-самичко на свѣта да живѣе безъ булка и безъ дѣтица. Само-самичко! А тежка е самотията — да нѣма съ кого дума да си продума, да нѣма съ кого мжка и радостъ да сподѣли! Излѣзе сутринъ по тежка работа изъ свѣта, а нѣма кой до порти да го изпрати, добра пжтя да му каже. Прибере се вечеръ — нито вечерята му вечеря, нито постелята му постеля. „Не, не може така — ще се женя вече, па и врѣме ми е“, рѣши Слънцето, па на върхъ личенъ день — Гергьовденъ — дигна тежка свадба — Слънчова свадба — ни видена ни чута до сега.

Па нали е Слънцето едно на свѣта, и свадбата му, и тя нека бжде една, да се запомни и да се разказва додѣто свѣтъ свѣтува. И тръгна Слънцето да реди и кани, дѣ що жива животинка имаше, отъ мравката, та дори до лѣва — всички на свадба да дойдатъ — драги гости да му бждатъ. Дошло редъ и Таралежко Ежко да покани, но той още рано, рано сутринята излѣзълъ отъ кжщи и цѣлиятъ день не се прибралъ. Дошло Слънцето у Таралежовата кжща, па като го не намѣрило, поржчало на кумшиитѣ да му кажатъ чини, що чини, ама непрѣменно съ другитѣ и той да дойде на свадбата.

Върналъ се Таралежко, казали му за заржкитѣ на Слънцето и той жкалъ-мжкалъ, па какво ще — Слънчова дума се не прѣкърша — и тръгналъ заедно съ другитѣ животни на свадба. По пжтя всички весело подскачали и пѣяли, само Таралежко вървѣлъ съ наведена глава и все си мълчалъ. Вървѣли що вървѣли, стигнали въ Слънчовитѣ палати и се разположили на богата трапеза. На края сѣдналъ Таралежко.

✓ По едно врѣме се отворила вратата и при гоститѣ отъ съсѣдната стая влѣзло Слънцето съ булката си подъ ржка, както що му е реда. Влѣзло Слънцето, па тръгнало по трапезата отъ гостъ на гостъ да ги кани съ ядене и пиене. Като стигнало до Таралежко, то се спрѣло изненадано и извикало отъ очудване: